

Páter Gabriel
Lenivosť

Často zakusujeme nechť plniť si povinnosti, ktoré nám plynú z nášho životného stavu. Sme na tom podobne, ako obidvaja synovia z dnešného evanjeliového podobenstva, ktorých otec posielal pracovať do vinice, ale ani jednému z nich sa nechcelo. No, nielen že cítime nechť k povinnostiam, ale neraz cítime nechť k životu ako takému. Zakusujeme akúsi malátnosť, akoby stratu všetkej životnej energie. Najradšej by sme so všetkým skoncovali. Radi by sme opustili miesto, prostredie i ľudí, s ktorými práve žijeme. O čo ide, keď toto prežívame? Ako môžeme pomenovať tento stav duše? Existuje nejaký liek proti nemu?

V duchovnej literatúre má tento stav presné pomenovanie. Ide o jednu zo siedmich vášní, či nerestí, ktorá má meno „lenivosť“. Podľa mníšskej terminológie ide o „démona“, ktorý sa volá „acedia“; po slovensky - poludňajší démon. Podľa úsudku starých mníchov, je acedia považovaná za najväčšieho nepriateľa duše. Zahŕňa v sebe totiž všetky druhy pokušení a myšlienok. Zatiaľ čo sa ostatní „démoni“ dotýkajú len jednej časti duše, poludňajší démon okupuje celú dušu.

Ako spoznať jeho prítomnosť v človeku? Podľa viet, ktorými sa navonok vyjadruje. Sú to vety typu: *To mi nebude nanič. Nemám to chuť robiť. Ani ma nehne ísť do toho, aj tak to nemá zmysel. Načo by som sa namáhal. Prečo sa mám snažiť.* Týmto a im podobnými vetami sa acedia prejavuje navonok. No tieto vety nie sú neškodné. Sú schopné obráť človeka o všetku vnútornú silu a ochromia ho, ak si ich často opakuje. Evagrius (jeden zo znalcov týchto vnútorných pochodov) ich označuje za myšlienky a výroky, ktoré nás vŕhajú do apatie, vyvolávajú nespokojnosť s našou prácou a pobádajú nás, aby sme hľadali zaujímavejšie a menej namáhavé činnosti. Keď sme pokúšaní poludňajším démonom, vo svojich myšlienkach druhých znižujeme, aby sme sa sami nemuseli snažiť. Hovoríme: *Ja sa nebudem naparovať ako on. Ja zostanem pekne pri zemi.* Zdôvodňujeme si, prečo sa nevyplatí na sebe pracovať. Alebo sa vžívame do pocitu, aké ťažké to v živote máme. Upadáme do sebaľútosti a skleslosti, pretože sa nám zdá, že to druhí dotiahli ďalej než my. Maľujeme si všetko načierno, čo všetko ešte budeme musieť znášať. Miesto, na ktorom žijeme považujeme za zlé, a predstavujeme si, ako by to inde bolo omnoho ľahšie. To sa nevzťahuje len na vonkajšie miesto, ale tiež na životnú situáciu. Domnievame sa, že druhí sa majú lepšie, že len nám Boh nadelil toľko ťažkostí. Porovnávame sa s druhými a

živíme tým v sebe nespokojnosť. V duchu na všetko nadávame, pohoršujeme sa nad tým a nakoniec unikáme do spánku. Negatívne myšlienky nás tlačia k zemi, plačeme ako malé dieťa, ktoré narieka, že sa oň nikto nezaujíma, nikto ho neutešuje a nikto ho nemá rád. Všetci sa ku nám - podľa nás - správajú tvrdo a bezcitne. Takéto myšlienky, takéto stavy napadajú toho, kto je pokúšaný poludňajším démonom. Acedia postupne udúša rozum. Olúpi dušu o všetku pružnosť. Človek stratí chuť ku všetkému. Jeho duša trpí namrzenosťou alebo úzkosťou, vnútornou sklúčenosťou. Človeka tento démon vedie buď ku spánku alebo k opačnému extrému, k úteku do hyperaktivity. Takto nejako sa teda prejavuje lenivosť či acedia.

Ako bojovať proti tomuto démonovi? Aký liek proti nemu nasadiť, aby nás nepremohol? Uvediem tri druhy liekov. Prvým liekom je nutnosť pracovať. Tým, ktorí sú nakazení stavom lenivosti sa radí, aby neutekali pred prácou, pretože útekom sa démon nepremôže. Naopak, musia sa nútiť pracovať. „Skúsenosť dokazuje, že lenivosť je nepriateľ, nad ktorým sa nevzťazí, keď sa pred ním utečie, ale keď sa mu odporuje“ (Kassián, Inst. X,25). Aby sa preto predišlo zlým následkom acedie, radia Otcovia nenechať sa nikdy zviest' k záhalke. Práca je školou vytrvalosti, najlepším liekom proti acedii.

Druhým liekom proti nej je stálosť. Otcovia odporúčajú neutekať z miesta, kde sme, nech to stojí čokoľvek. Stálosť a vytrvalosť v započatom diele je brzda každodenného úteku, úniku vo všetkých jeho formách. „Strom nemôže niesť ovocie, keď ho často presádzajú,“ tak hovorí skúsenosť. Podobne človek, ktorý často mení miesto, nemôže rásť v čnosti.

A ešte tu máme tretí liek, ktorý odporúčajú Otcovia, a tým je „odporovanie“. Čo to znamená? Určitým výrokom z Písma, odporujeme pokušeniu k lenivosti. V stave neútechy, do ktorej nás vŕhá poludňajší démon nestačí len nejaké utešovanie sa, že to možno bude lepšie. Jedine živé Božie slovo vhodne zvolené a s vierou vyslovené má moc zahnať démona. Ľudová terapia mala kedysi takéto vhodné odporovacie slovo pre nemoc: „Koho Pán Boh miluje, toho križom navštevuje.“ V takomto slove Božom je nemoc chápaná nie ako trest, ale ako prejav lásky. Kto si túto vetu s vierou opakuje, ten premôže démona malomyseľnosti, ktorý zvyčajne navštevuje chorého človeka.

Lenivosť je veľkým nepriateľom duše. Veľmi záleží od nás, či túto zlú vášň, či tohto démona premôžeme.

Svätí Michal, Gabriel a Rafael
Archanjeli

*Nespomínaj už viny našich otcov.
Pošli nám rýchlo
svoje zmilovanie,
lebo sme veľmi zoslabli.
Pomôž nám, Bože našej spásy,
pre slávu svojho mena
pomôž nám!*

*Vytrhni nás a
odpušť naše hriechy
pre svoje meno sväté!
Nech už viac nevolajú ničomní:
Kde je Boh týchto premožených?*

*Pred našim zrakom, Bože,
pomsti nás!
Krv Tvojich sluhov,
strašne preliatu.
Nech príde pred Teba
vzdych zajatých;
sú synmi smrti,
zachovaj ich, Bože!*

*Sedemnásobne
zaplať našim susedom
za hanobenie,
ktorým Ťa ponižili.
Veď my sme Tvoj ľud,
ovce Tvojej pastvy.*

*A budeme Ti večne ďakovať
a z rodu na rod
chváliť Tvoje meno.*

O povrchnej spravodlivosti

Bol som na návšteve u priateľa, otca štyroch detí. Po večeri sme zostali debatovať v kuchyni a deti sa šli hrať do záhrady. Najstarší Filip sa po chvíli vrátil s otázkou: „Môžem si pozrieť film na počítači?“ Myslel som, že bude nasledovať rýchly súhlas, ale mylil som sa. „Odkiaľ ho máš?“ spýtal sa otec. „Chalani ho stiahli z internetu,“ odpovedal chlapec. „Ale neboj sa, je slušný,“ dodal rýchlo. „Koľko ráz som ti povedal, že filmy a hudba sa z internetu kradnúť nemajú?“ odpovedal otec. „To nie ja, to je od chalanov,“ skúšal sa brániť Filip. „To by si videl, koľko peňazí človek ušetrí, keď sťahuje! Veď z vreckového by som si kúpil jednu pesničku a takto mám celé albumy!“ dodal jedným dychom.

„Keby si si kúpil jednu skladbu, vedel by si si ju vychutnať a vážiť, nie ako tamtie,“ odpovedal otec. „A to isté platí aj o filmoch. To, čo robíte, je zlodejstvo. Len namiesto kradnutia rukami v obchode kradnete s myšou na internete. Ak po nejakom albume túžiš, príď a porozprávame sa.“ Pozorne som sledoval rozhovor a rozmýšľal. Môj priateľ mal pravdu, chlapec to však počúval s viditeľným vzdorom. „Veď to robia všetci! Tak prečo by som ja nemohol?!“

Podobne povrchná býva naša ľudská „spravodlivosť“ – nielen, čo sa týka internetu. Platí to o hovorení pravdy, o poctivosti pri získavaní zákaziek, o používaní služobných áut a vecí... Čo nikto nevidí alebo čo robia všetci, to spravíme aj my. Bez výčitiek.

Keď som sa vracal z návštevy domov, začal som premýšľať nad evanjeliom. Otec v ňom prosí synov, aby šli pracovať do vinice. Ten „spravodlivý“ vraví, že pôjde, ale napokon zostane doma. Aj tá naša „spravodlivosť“ niekedy vyzerá takto. Nasľubujeme hocičo. Nakoniec sme však poctiví len na prvý dojem a kým nám to vyhovuje. Nie do hĺbky, nie vo všetkom a nie za každých okolností.

Spomenul som si, ako som sa hanbil, keď som na štúdiách v Ríme videl kňaza, čo odpisoval z ľaháka. Všimli si to aj laici. Šiel som za ním a napomenul som ho. Povedal mi, že je to jeho šikovnosť a že tým nikomu neublíži. Bol som z toho hrozne sklamaný. „Kiež by ten kňaz dostal takú výchovu ako Filip,“ premýšľal som. V tej chvíli ma však zamrazilo. Zabrzdil som auto a siahol do priechyňa vo dverách. Vytiahol som z neho obal s cédečkami. S hanbou som odtiaľ povyberal všetky „napaľováky“. Vystúpil som a nahádzal som ich do kontajnera. Zvyšok cesty som premýšľal, pokiaľ siahajú moja „spravodlivosť“. Kto všetko ma predídde do nebeského kráľovstva?

Martin Kramara

Zápis na prípravu ku sviatosti birmovania: povzbudzujem mládež i dospelých prihlásiť sa na prípravu ku sviatosti birmovania. Zapisujem na farskom úrade. Najmladší vek birmovanca: tí, ktorí na jeseň 2015 dovŕšia 13 rokov.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí: O dva týždne, v nedeľu 12. októbra po druhej sv. omši, bude v kostole stretnutie s rodičmi prvoprijímajúcich detí.

Dnešná nedeľa: Pápež František vyhlásil dnešnú nedeľu za deň modlitieb za synodu biskupov, ktorá sa bude zaoberať témou rodiny. Aj my doma v rodinách, modlime sa na tento úmysel.

Bludičky

A Ježiš zasa farizejom povedal: „Ja som svetlo. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8, 12).

Diabol nie je hlupák. Veľmi dobre vie, že žiaden človek nedá prednosť potkýnaniu sa a blúdeniu v nepreniknuteľnej tme pred cestou ožiarenou slnkom. Vo svojej prefikanosti neponúka tmu, ale svetlo. Lacné, ľahko dostupné v kadejakej predajni ezoterickej literatúry, horoskopov, kúzelných kameňov a iných tajomných predmetov. Zvedavým rád posvieti aj na niekoľko zákrut dopredu a predpovie im šťastnú budúcnosť. Pre tých najhlúpejších z hlúpych si v centre Prahy otvoril „prvý čarodejnicky obchod“.

Pane,

svet je plný bludičiek. Niektoré sú na prvý pohľad priehľadné, iné mimoriadne rafinované, diabolsky rafinované. Prosím, veď ma svojím duchom, nech im už nikdy nenaletím, nech ma nezvedú z cesty za tebou. Buď mi svetlom na každom kroku, buď svetlom i všetkým, za ktorých sa cítim byť zodpovedná. Niektorí tým bludičkám veria a nevidia na tom nič zlé.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 26. týždni cezročného obdobia - (A)

29.IX. pondelok *Spovedanie 17:15 - 18:00*

18:00 *Na úmysel otca arcibiskupa*

30.IX. utorok *Spovedanie 17:15 - 18:00*

18:00 *Za Ľ. Štefana, Magdalénu a deti*

1.X. streda *Spovedanie 17:15 - 18:00*

18:00 *Za Ľ. Kvetoslavu Hubkovú*

2.X. štvrtok - Prvý štvrtok *Spovedanie 16:30 - 18:00*

18:00 *Za Božie požehnanie pre Antona Poláka*

3.X. piatok - Prvý piatok *Spovedanie 16:00 - 18:00*

18:00 *Za Ľ. Františka Kulifaju a rodičov*

4.X. sobota

10:00 *Pod'akovanie Pánu Bohu za 80 rokov života*

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

5.X. 27. nedeľa v cezročnom období

08:00 *Za Ľ. Antona a Helenu Minárikových*

Lektori: Vráblová M., Macáková E.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Hrdlovičová K., Setnická G.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie, výmena Ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

29.IX. pondelok Sv. Michal, Gabriel a Rafael, archanjeli

30.IX. utorok Sv. Hieronym, kňaz a učiteľ Cirkvi

1.X. streda Sv. Terézia z Lisieux, panna a učiteľka Cirkvi

2.X. štvrtok Sv. Anjeli strážcovia

3.X. piatok Sv. Maximián, biskup

4.X. sobota Sv. František z Assisi

Je možné ohováranie ospravedlniť?

Často hovoríme o druhých. Rozprávame nielen o tom, čo je na nich dobré, ale aj o tom, čo je na nich zlé. Je rozprávanie o negatívnych vlastnostiach alebo správaní blížnych vždy ohováraním? Je možné ohováranie niekedy ospravedlniť?

Zlo a krivda, ktoré spôsobujeme druhému človeku, vychádzajú vždy zo srdca. Sám Ježiš hovorí, že *zvnútra, z ľudského srdca, vychádzajú zlé myšlienky, smilstvá, krádeže, vraždy, cudzoložstvá, chamtivosť, zlomyseľnosť, klamstvo, necudnosť, závisť, rúhanie, pýcha, hlúposť* (Mk 7,21-22). Preto o tom, či je ohováranie blížneho zlom, rozhodujú zlé, dvoznačné a nečisté úmysly.

Prečo je ohováranie zlom aj vtedy, keď vlastnosti či negatívne situácie, o ktorých hovoríme, sú pravdivé? „Ohováranie (...) ničí *dobré meno a česť blížneho*. Česť je totiž spoločenské svedectvo o ľudskej dôstojnosti a každý má prirodzené právo na česť svojho mena, na svoju dobrú povesť a na úctu. Preto ohováranie narúša čnosť spravodlivosti a lásky.“ (KKC 2479)

Motívy ohovárania sú obyčajne veľmi zložité. Ohováranie môže vyplývať z antipatie voči blížnemu, z potreby reagovať na krivdu, ktorú sme od neho zažili, alebo môže byť skrytou a nenápadnou formou pomsty. Každé ohováranie je do istej miery inšpirované našou ľudskou pýchou. Človek, ktorý ohovára, sa robí sudcom, vyvyšuje sa nad ostatných, vydáva rozsudok. Veľmi častým motívom ohovárania je chuť - zjavná či zamaskovaná - pokoriť a ponížiť druhého človeka. Nezriedka je ním tiež - najmä dnes, v období silného profesionálneho súperenia - túžba uškodiť rivalovi a vyradiť ho z konkurencie. Ohováranie môže byť motivované aj upriamením sa na vykonanie zla blížnemu. Podstatou ohovárania je neraz zameranie sa na zlo - zameranie úplne bezcieľne a nezmyselné.

Sú aj iné, oveľa prozaickejšie motívy ohovárania. V našom susedskom či rodinnom klebetení a ohováraní blížnych sa neraz ohlasuje istý vnútorný nepokoj, ktorý spôsobuje, že nedokážeme „držať jazyk za zubami“. Ľudia často ohovávajú, lebo nedokážu ponechať iba pre seba isté informácie, ktoré robia na nich dojem. Napríklad matka ohovára svoje dieťa pred inými členmi rodiny alebo susedmi nie preto, že by mu priala zle alebo ho chcela ponížiť, ale preto, že nie je schopná poradiť si s nepokojom, ktorý v nej vyvoláva určité správanie dieťaťa. Ohováraním a klebetením dávame veľmi zlé svedectvo o našom ľudskom a duchovnom postoji. Svätý apoštol Jakub hovorí: *Ak si niekto myslí, že je nábožný, a nedrží si jazyk na uzde, ale klame sám seba, toho nábožnosť je márna*. (Jak 1,26) Je to jednoznačná kritika na adresu človeka, ktorý sa ľahko púšťa do ohovárania a klebetenia o blížnych.

Sklon ohovárať - napriek zdaniu - je neraz nebezpečnou chybou. Ohováranie môže totiž spôsobiť veľa zla. A hoci ohovárajúce osoby nemajú vždy zlé úmysly, nechcú priamo škodiť, predsa sa odovzdávajú negatívnym informáciám o iných často stáva zdrojom konfliktov a zla v medziľudských vzťahoch. Sú určité udalosti a situácie zo života blížnych, o ktorých vieme, ale ktoré máme zachovávať výlučne pre seba. Nezdá sa byť dobré napríklad informovať dieťa o niektorých bolestných udalostiach z minulosti rodičov, ktoré sú preň neznáme. Šok pre dospelého človeka môže byť informácia, že jeho otec alebo matka chceli v minulosti vykonať potrat. Isté rodinné tajomstvá si treba zobrať do

hrobu. Cirkev podporuje svedné tajomstvo exkomunikáciou vyhradenou Svätej stolici. Podobná diskretnosť ako v svedení musí zaväzovať v určitých rodinných či susedských záležitostiach.

Nie každé negatívne rozprávanie o blížnych je ohováraním v úzkom zmysle. Sú situácie, v ktorých - z rôznych vážnych dôvodov - môžeme a neraz dokonca musíme zhodnotiť zlé správanie, postoje alebo vlastnosti druhého človeka. Dôvody môžu byť rôzne, napríklad dobro osoby, o ktorej sa hovorí, dobro iných, väčšie spoločné dobro. Toto *väčšie dobro* však nemôže byť len subjektívnym pocitom, ale musí byť preskúmané s pomocou človeka, ktorý má objektívnejší pohľad.

Ak sa napríklad na veľmi zodpovedné miesto prijíma nový pracovník, vtedy sa zbierajú o ňom referencie. Je to normálne. Takisto pred kňazskou vysviackou alebo pred vstupom do manželstva zodpovedné osoby zbierajú informácie o kandidátoch. Ak niekto vie o akýchkoľvek prekážkach, ktoré by mohli spôsobiť, že sviatosti nemôžu byť prijaté platným a plnoprávnym spôsobom, je povinný informovať príslušné orgány. Zatajenie dôležitých informácií v takýchto situáciách môže byť vážnym morálnym previnením. Ohováraním nie je ani také konanie, keď na duchovné rozlíšenie v duchovnom poradenstve, v atmosfére úplnej diskretnosti, opisujeme negatívne správanie blížneho.

Človek, ktorý rozoberá negatívne správanie a vlastnosti blížnych pre *väčšie dobro*, musí pozorne skúmať svoje srdce, či sa neradi náhodou aj inými dvoznačnými motívmi: či *väčšie dobro* je skutočným dobrom, alebo len zámienkou na ohováranie. O tom, či rozprávanie o človeku, najmä o jeho negatívnych postojoch, je ohováraním alebo nie, rozhoduje v podstate postoj ľudského srdca.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Formácia

- 371 Keď sa to na čele verejných náboženských stretnutí hemží ľuďmi, ktorí majú profesionálne pochybnú povesť, určite máš sto chutí pošepkať im do ucha: „Prosím vás, nemohli by ste byť trochu menej katolícki?!“
- 372 Ak zastávaš úradné postavenie, máš určité práva, ktoré vyplývajú z výkonu tvojej funkcie, a určité povinnosti. Vzďaľuješ sa však od svojej apoštolskej cesty, keď ako dôvod alebo ospravedlnenie pre zanedbávanie svojej práce používaš práve apoštolskú horlivosť. Strácaš tak povesť odborníka, ktorá je tvojou „návnadou rybára ľudí“.
- 373 Páči sa mi tvoje apoštolské heslo: „Pracovať bez oddychu.“
- 374 Prečo tá unáhlenosť? - Nehovor, že je to činnosť; je to len nerozvážnosť.
- 375 Rozmarnosť. - Ukájaš svoje zmysly a svoje schopnosti v akejkolvek kaluži. A následky: bezcieľnosť, rozptýlená pozornosť, ochabnutá vôľa a prebudená zmyselnosť.
- Podriaď sa znova s plnou vážnosťou plánu, ktorý ti pomôže viesť kresťanský život, pretože ináč nikdy nevykonáš nič užitočné.

Josemaría Escrivá „Cesta“

Čo

Čo hovoríme svojim deťom:

Nehýb sa, pohni sa, pomaly, ponáhľaj sa, nechytaj to, zjedz všetko, umy si zuby, nezašpiň sa, ale vyzeráš, buď ticho, povedal som ti: hovor, ospravedlň sa, pozdrav sa, pod' sem, nemotaj sa mi pod nohami, chod' sa hrať, nevyrušuj, nebehaj; dávaj pozor, aby si nespadol;

Povedal som ti, že padneš; to je to tvoja chyba, nikdy nedávaš pozor, si na nič, si príliš malý, urobím to ja, na to si už veľký, chod' spať, vstávaj, urobíš to neskôr, mám veľa práce, hraj sa sám, zakry sa, nechod' na slnko, buď na slnku, nehovor s plnými ústami.

Čo by naše deti rady počuli:

Rád ťa vidím, si pekný; som šťastný, že ťa mám; Pod', porozprávame sa trochu; nájdime si chvíľu pre seba, ako sa máš, si smutný, máš strach, prečo sa ti nechce, si milý, si jemný a nežný; porozprávaj mi, čo si skúsil; si šťastný; páčiš sa mi, keď sa smeješ; môžeš si poplakať, čo ťa trápi, čo ťa nahnevalo; môžeš povedať všetko, čo chceš; verím ti, páčiš sa mi, kedy sa ti nepáčim, počúvam ťa, čo si o tom myslíš, som rád s tebou, mám chuť sa s tebou porozprávať; mám chuť ťa počúvať, keď sa cítiš veľmi nešťastný; páčiš sa mi taký, aký si; je to pekné byť s tebou; povedz, ak sa mýlim.

Okoľo teba je veľa dospelých ľudí, ktorí čakajú na slová, ktoré chceli počuť ešte ako deti.

Jedna žena žmolila remienok na kabelke a pritom hovorila: „Viem, že môj manžel vie byť nežný a srdečný. K psovi sa tak správa.“

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Rok nad evanjeliom

Vytrvalosť a nezištnosť

Vytrvalosť v dobrom je vec namáhavá, ale nevyhnutná.

Čo osoží dobrý začiatok, ak je koniec zlý? U svätcov nás najviac udivuje to, že vytrvali v dokonalej obeti až do konca života. Sú ľudia, ktorí zlyhajú v úsilí a v ochote hneď na začiatku. Niektorí svoju obeť zneuctia, keď je už takmer zavŕšená. Zlyhajú a hľadajú odpočinok tesne pred vrcholom, ktorý mali už na dosah ruky. Iní hodnotia svoj

život s odstupom času s akousi zbabelou ľútosťou. Je im ľúto, že sa mnohého zriekali, až im napokon ubehol. Takéto uvažovanie je už od zlého ducha.

Podstata vytrvania v dobrom spočíva v tom, že nesmieme ochabnúť. Musíme byť stále otvorení pre nové a nové obety. Takúto vytrvalosť by sme darmo hľadali u človeka, opierajúc sa len o jeho prirodzené vlastnosti. Vytrvalosť je Božia vlastnosť, a preto ju možno čerpať len z daru milosti.

Naša vytrvalosť v dobrom je ohrozovaná z mnohých strán. Často začneme znehodnocovať svoj duchovný život zištnosťou. Čakáme na odmenu. Čakáme na uznanie. Prichodí nám cudzie, že niekto robí stále dobro a nemyslí pritom vôbec na seba. Ale práve tu sa najviac ukazuje Boh. Je nezištný sám i vo svojich deťoch. Nezištná bola aj Panna Mária, nezištní boli svätí po nej.

Smäd

„Žiznim.“ (Jn 19,28).

Kedysi sa Ježiš takto pokorne prihovril Samaritánke pri studni: „Daj sa mi napiť!“ Prosil ju o vodu, hoci vedel a aj povedal, že len on má vodu, ktorá utíši smäd natrvalo - vodu večného života. Mal tu na mysli iný druh smädu a vody na jeho uhasenie. Slová, ktoré Ježiš vyslovil na kríži, takisto evokujú dvojaký smäd - smäd tela i duše.

Ježiš chcel zachrániť ľudí. Chcel ich vytrhnúť zo siete zla, do ktorej sa zamotali hriechom. Chcel ich viesť do nového, Božieho života - do sveta lásky a odpúšťania, do života pokoja svedomia. Ježiš počas celého svojho verejného pôsobenia prežíval smäd po záchrane ľudí, ich duše i tela. Nielenže v sebe tento smäd neutíšil, ale naň umiera. Zomiera s túžbou dotknúť sa každého ľudského srdca, vziať ho do rúk a naplniť ho svojim božským životom.

Ježiš skúsil už všetko, aby uhasil svoj smäd po záchrane ľudí. Presviedčal, uzdravoval, napomínal, varoval. Skúsenosť so súdnym procesom pred veľradou a u Piláta ukázala, že všetky jeho doterajšie prostriedky nestačili presvedčiť a získať ľudí. Zostalo už len utrpenie a smrť.

Ježiš narazil vo svojom poslaní na tvrdosť a zlomyseľnosť Kajfáša a členov veľrady. Jeho činnosť sa ich ani nedotkla. Jeho kázne a rozhovory ich nepovzbudzovali, ani ich nedonútili úprimne premýšľať. Nepresvedčili ich ani zázraky. Keď pred nimi slávnostne vyznal a potvrdil, že je Boží Syn, nenašlo to u nich nijakú ozvenu. Naopak, odsúdili ho preto na smrť. Aj Pilát sa vzpíeral, keď ho chcel Ježiš postaviť zoči-voči tajomstvu viery. Čo tu ešte zostávalo? Aké prostriedky mal ešte Ježiš použiť? Čo nemohli dosiahnuť slová a činy, mohla dosiahnuť už len úplná obeta.

Uprostred obety na kríži prežíva Ježiš svoj posledný smäd po záchrane všetkých ľudí, ktorí sa nedali presvedčiť slovom, ktorých nemohol pohnúť a obrátiť zázrakmi. Ježišovo utrpenie a smrť boli naplnením poslednej možnosti, ako získať ľudí. Jeho smäd ho priviedol až na kríž.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku